

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.02.2013, sp. zn. 21 Cdo 3005/2011, ECLI:CZ:NS:2013:21.CDO.3005.2011.1

Číslo: 51/2013

Právní věta: Soud v občanském soudním řízení vychází ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2, věty druhé, o. s. ř. z platebního výměru finančního úřadu na odvod za porušení rozpočtové kázně, vydaného podle ustanovení § 44a zákona č. 218/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), jen tehdy, posuzuje-li u příjemce platebního výměru (nebo jeho právního nástupce), zda jednání popsané v rozhodnutí představuje porušení rozpočtové kázně. Zkoumá-li však v občanském soudním řízení jako předběžnou nebo meritorní otázku to, zda došlo k porušení rozpočtové kázně ve vztahu k zaměstnanci příjemce platebního výměru (jeho právního nástupce) nebo vůči někomu jinému, je soud oprávněn a povinen všechny rozhodné okolnosti posoudit sám.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.02.2013

Spisová značka: 21 Cdo 3005/2011

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody zaměstnancem

Předpisy: § 135 odst. 1 o. s. ř.

§ 135 odst. 2 o. s. ř.

§ 250 odst. 1 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.09.2009

§ 250 odst. 2 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.09.2009

§ 250 odst. 3 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.09.2009

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 67 921 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. od 21. 11. 2009 do 31. 12. 2009, 8 % p. a. od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010 a 7,75 % p. a. od 1. 7. 2010 do 26. 8. 2010 a „dále ročně od 27. 8. 2010 do zaplacení z částky 67 921 Kč, přičemž výše úroku je v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, závislá na výši repo sazby vyhlášené ČNB zvýšené o 7 procentních bodů a platné k 1. dni příslušného kalendářního pololetí“. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žalovaný vykonával na základě pracovní smlouvy ze dne 31. 10. 2003 u žalobce „komplexní kontrolní činnost a zajištění ucelených agend v rámci samostatné působnosti obce a územního orgánu státní správy“ a že mezi jeho „pracovní činnosti“ patřilo rovněž zpracování podkladů pro státní dotace, úvěry a půjčky, provádění zúčtování dotací a finančních prostředků sdružených u městského úřadu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Správy UZ č. 7, ze dne 12. 11. 2007, byla žalobci poskytnuta neinvestiční dotace ze státního rozpočtu za třetí čtvrtletí roku 2007 ve

výši 70 232 Kč, která měla být využita na financování oprav a údržbu komunikací a opravy a údržby veřejného osvětlení, žalovaný však z titulu své funkce zaúčtoval finanční prostředky z uvedené dotace co do částky 47 864,60 Kč v rozporu s jejím účelem na úhradu elektrické energie; žalovaný byl o možnosti sankcí finančního úřadu poučen, neboť již v roce 2007 byla provedena finančním úřadem kontrola použití finančních prostředků z dotací, a již tehdy byla za pochybení žalovaného uložena žalobci sankce. Ve dnech 5. 2. 2009 až 30. 3. 2009 provedl Finanční úřad v Č. kontrolu odvodových povinností žalobce a zjistil porušení podmínek pro poskytnutí neinvestiční dotace a současně porušení rozpočtové kázně, neboť částka 47 865 Kč byla použita v rozporu s účelem, na který byla poskytnuta. Na základě výsledků této kontroly finanční úřad platebními výměry č. I a č. II ze dne 30. 3. 2009 žalobci uložil, aby odvedl do státního rozpočtu částku 47 865 Kč a penále ve výši 20 056 Kč. Žalobce, který tuto částku odvedl do státního rozpočtu, požaduje, aby mu žalovaný nahradil škodu tím vzniklou, neboť ji zavinil porušením svých povinností při plnění pracovních úkolů.

Žalovaný namítal, že dotace nebyla použita v rozporu s účelem a pokyny obsaženými v rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (Ing. P. B. po konzultaci souhlasil s použitím dotace na úhradu plateb za elektrické osvětlení), že nebyl přizván ke kontrole, neměl možnost se k ní vyjádřit a ani nemohl vypracovat odvolání proti rozhodnutí finančního úřadu, že finanční úřad postupoval v rozporu „s příslušným právním předpisem“ a že žalobce řádně neprojednal se žalovaným ve lhůtě 1 měsíc náhradu škody.

O k r e s n í s o u d v České Lípě rozsudkem ze dne 26. 8. 2010 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 27 140 Kč k rukám advokátky JUDr. M. V. Dospěl k závěru, že „je ve smyslu § 135 odst. 1 o. s. ř. vázán rozhodnutím Finančního úřadu v Č., kterým byl postižen správní delikt žalobce, porušení zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, a že jej nemůže přezkoumávat“. Z provedeného dokazování dovodil, že žalovaný jako vedoucí finančního odboru měl odpovědnost za zúčtování dotací a finančních prostředků sdružených u městského úřadu, že je odpovědný za způsob zúčtování dotace poskytnuté podle rozhodnutí č. 7 Ministerstva financí ČR, a že porušil své povinnosti a zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, rozhodl-li o tom, že dotace ve výši 47 865 Kč bude použita na úhradu elektrické energie na veřejné osvětlení a nikoliv na financování oprav a údržby komunikací a oprav a údržby veřejného osvětlení. Námitku žalovaného o tom, že Ministerstvo vnitra při kontrole neshledalo pochybení při použití této konkrétní dotace (což bylo prokázáno výpovědí svědka Ing. P. B.), odmítl soud prvního stupně s tím, že Ministerstvo vnitra ČR neprovádělo kontrolu dodržování rozpočtových pravidel, což přísluší finančním úřadům. Dospěl k závěru, že žalovaný „porušil právní povinnost ve smyslu ustanovení § 265 odst. 1 zák. práce“ a je tedy odpovědný za způsobenou škodu, že v řízení byla prokázána jak výše škody, tak příčinná souvislost mezi porušením povinnosti žalovaného a vzniklou škodou, že výše škody je „v souladu s § 257 odst. 2 zák. práce“, neboť nepřesahuje čtyřapůlnásobek měsíčního příjmu žalovaného, a že soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, ze kterých by mohl přiměřeně snížit výši náhrady škody.

K odvolání žalovaného K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 25. 3. 2011 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 11 670 Kč k rukám advokátky JUDr. M. V. Poté, co dovodil, že k pracovním povinnostem žalovaného, který byl u žalobce vedoucím finančního odboru městského úřadu, patřilo „provádět zúčtování dotací a finančních prostředků sdružených u městského úřadu“, a co zjistil, že podle výsledků kontroly provedené Finančním úřadem v Č. byla část dotace poskytnutá žalobci použita k jinému než stanovenému účelu, ačkoliv Ministerstvo vnitra při své kontrole neshledalo žádné pochybení při čerpání dotace, že Finanční úřad v Č. rozhodnutím ze dne 30. 3. 2009 „ve spojení“ s rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 11. 6. 2009 uložil žalobci odvést do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně 47 865 Kč a penále 20 056 Kč a že žalobce tyto částky dne 30. 6. 2009 zaplatil „ve prospěch účtu Finančního úřadu v Č.“, odvolací soud dovodil, že

uvedeným rozhodnutím Finančního úřadu v Č. je soud ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. vázán. Podle odvolacího soudu je „oprávnění soudu k samostatnému posouzení předběžné otázky dáno bez ohledu na to, zda věc, v níž by tato otázka byla jako meritorní řešena, náleží do civilní soudní pravomoci“, bylo-li však „rozhodnutí správního orgánu již vydáno, není soud oprávněn zkoumat věcnou správnost tohoto správního aktu, ale musí z něho vycházet“; soudy proto v projednávané věci „nemohly přezkoumat ani rozhodnutí o odvodu dotace do státního rozpočtu ve výši 47 865 Kč, ani rozhodnutí o zaplacení penále ve výši 20 056 Kč“, nebylo tedy „možné ani revidovat závěry finančního úřadu o výsledku kontroly odvodové povinnosti žalobce dle zákona o rozpočtových pravidlech“ a námitky žalovaného „k nedostatkům postupu finančního úřadu při kontrole jsou bezvýznamné“. Odvolací soud dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že žalovaný způsobil žalobci svým zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů škodu, za niž odpovídá podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce, a že tu nejsou důvody hodné zvláštního zřetele ke snížení výše náhrady škody.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítl, že rozhodnutím finančního úřadu není soud vázán, neboť „závěry kontroly finančního úřadu nejsou rozhodnutím o spáchání trestného činu, přestupku ani jiného správního deliktu“, a že „rozhodnutí finančního úřadu“, které představuje „pouze platební výměr týkající se Města S., na jehož základě žalobce odvedl uvedenou částku včetně penále, aniž by využil všechny dostupné opravné prostředky“, bylo „vydáno na základě procesních pochybení, které měly vliv na výsledek rozhodnutí, přičemž dovolatel se k nim nemohl vyjádřit a ani jinak se bránit tomuto rozhodnutí, neboť on sám nebyl účastníkem tohoto řízení“; podle žalovaného si soudy měly „otázky týkající se celé věci v plném rozsahu posoudit samy“. Žalovaný dále odmítá závěr, že by bylo prokázáno jeho zavinění, když bylo prokázáno, že kritizované „proplacení uvedené částky bylo projednáno s dalšími osobami (svědky P. Š. a Ing. P. B.), které dovodily přípustnost čerpání dotace“, a že údajná škoda s ním nebyla v rozporu s ustanovením § 263 odst. 1 zák. práce „vůbec projednána“. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek a aby věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání žalovaného zamítl. Uvedl, že napadené rozhodnutí je věcně správné, že v řízení byl prokázán vznik škody a zavinění žalovaného, že soudy v daném případě nemohly přezkoumávat ani rozhodnutí o odvodu dotace do státního rozpočtu, ani rozhodnutí o zaplacení penále, a že povinnost projednat škodu se zaměstnancem podle ustanovení § 263 odst. 1 zák. práce má „jen pořádkovou povahu, není podmínkou pro uplatnění náhrady škody u soudu a nemůže mít za následek zánik nároku na náhradu škody“.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) projednal dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2012, neboť napadený rozsudek odvolacího soudu byl vydán v době do 31. 12. 2012 (srov. čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání žalovaného proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.

s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalovaný napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci potvrzen. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být odvolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud řešil mimo jiné právní otázku, zda je soud povinen v řízení o náhradu škody, za níž zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli podle ustanovení § 250 zák. práce, vycházet ve smyslu ustanovení § 135 o. s. ř. z pravomocného platebního výměru finančního úřadu na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým byl zaměstnavateli uložen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně podle zákona č. 218/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), a příslušné penále, spatřuje-li zaměstnavatel zaviněné porušení povinností zaměstnancem při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním v jednání (konání nebo opomenutí) zaměstnance, které představovalo (mělo představovat) finančním úřadem vytykané porušení rozpočtové kázně. Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, kdy došlo k události, od

níž žalobce odvíjí vznik škody - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., 296/2007 Sb. a č. 362/2007 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb. a č. 382/2008 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 13. 9. 2009. Právní úprava obsažená v zákoníku práce se vztahuje též na pracovněprávní vztahy úředníků samosprávných celků, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

Zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (§ 250 odst. 1 zák. práce). Byla-li škoda způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele, odpovědnost zaměstnance se poměrně omezí (§ 250 odst. 2 zák. práce). Při odpovědnosti za škodu podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce je zaměstnavatel povinen prokázat zavinění zaměstnance (srov. § 250 odst. 3 zák. práce).

Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce je porušení pracovních povinností zaměstnancem, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody a zavinění na straně zaměstnance. Ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, odpovědnost za škodu nemůže nastat. Zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil; není proto dána jeho odpovědnost za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, případně zaviněním jiného zaměstnance nebo třetích osob vně zaměstnavatele. V řízení o náhradu škody podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce má žalobce (poškozený zaměstnavatel) procesní povinnost tvrdit (srov. § 101 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) a posléze i prokázat (srov. § 101 odst. 1 písm. b/ a 120 odst. 1 o. s. ř.) všechny uvedené předpoklady potřebné pro vznik odpovědnosti za škodu.

V projednávané věci bylo pro posouzení důvodnosti požadavku žalobce na náhradu škody mimo jiné významné, zda žalovanému lze přičítat v příčinné souvislosti s odvodem do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně podle zákona č. 218/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), který byl uložen platebním výměrem finančního úřadu žalobci, a s povinností zaplatit příslušné penále, zaviněné porušení povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Soud je vázán rozhodnutím příslušného orgánu o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení (§ 135 odst. 1 o. s. ř.). Jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám; bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází (§ 135 odst. 2 o. s. ř.).

Finanční úřad je orgánem, který je oprávněn podle ustanovení § 44a zákona č. 218/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) a podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. (ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 12. 2010) uplatnit odvod za porušení rozpočtové kázně a penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Vydal-li finanční úřad rozhodnutí (platební výměr), kterým vyměřil odvod (penále) do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně, nemůže je soud v občanském soudním řízení přezkoumávat (tedy posuzovat jeho věcnou správnost) a je povinen z něho vycházet při řešení předběžné otázky, zda byla porušena rozpočtová kázeň (ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř.). Uvedená závaznost platebního výměru finančního úřadu na odvod za porušení rozpočtové kázně a penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně pro soud ovšem není absolutní. Soud z takového rozhodnutí vychází jen tehdy, jestliže v občanském soudním řízení posuzuje (jako předběžnou nebo meritorní otázku), zda došlo k porušení rozpočtové kázně ze strany toho, kdo je příjemcem platebního výměru. Vůči tomu, kdo nebyl v rozhodnutí (platebním výměru) označen za subjekt, který porušil rozpočtovou kázeň, a kdo není ani jeho

právním nástupcem, není rozhodnutí (platební výměr) závazné (účinné); projevuje se to (mimo jiné) tím, že finanční úřad s ním nejedná, rozhodnutí (platební výměr) se mu nedoručuje a není oprávněn proti rozhodnutí (platebnímu výměru) podat odvolání. Dovolatel v této souvislosti výstižně poukazuje na to, že ke kontrole odvodové povinnosti provedené finančním úřadem a ani k rozhodnutí (platebnímu výměru) finančního úřadu se nemohl - protože nebyl příjemcem správního aktu - vyjádřit a ani jinak se bránit jeho výsledkům. Ten, kdo nebyl příjemcem platebního výměru finančního úřadu na odvod za porušení rozpočtové kázně a kdo není ani jeho právním nástupcem, proto může v občanském soudním řízení uplatňovat svá práva bez zřetele k tomu, jak vyznělo rozhodnutí finančního úřadu, a ani soud nemůže vůči němu vycházet ze závěru, že by jím bylo prokázáno jednání (konání nebo opomenutí), představující porušení rozpočtové kázně.

Nejvyšší soud z uvedených důvodů dospěl - obdobně jako při posuzování účinků rozhodnutí správce daně o určení rozsahu (zřízení) zástavního práva (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. [21 Cdo 2328/2003](#), který byl uveřejněn pod č. 109 v časopise Soudní judikatura, ročník 2004) - k závěru, že z platebního výměru finančního úřadu na odvod za porušení rozpočtové kázně, vydaného podle ustanovení § 44a zákona č. 218/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), soud v občanském soudním řízení vychází jen tehdy, posuzuje-li u příjemce platebního výměru (nebo jeho právního nástupce), zda jednání popsané v rozhodnutí představuje porušení rozpočtové kázně. Zkoumá-li však v občanském soudním řízení jako předběžnou nebo meritorní otázku to, zda došlo k porušení rozpočtové kázně ve vztahu k zaměstnanci příjemce platebního výměru (jeho právního nástupce) nebo vůči někomu jinému, není soud tímto rozhodnutím finančního úřadu vázán a všechny rozhodné okolnosti je oprávněn (a povinen) posoudit sám.

Žalovaný v projednávané věci nebyl tím, vůči komu by finanční úřad vedl řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně, a ani osobou, která by byla příjemcem platebních výměrů č. I a č. II Finančního úřadu v Č. ze dne 30. 3. 2009. Uvedená rozhodnutí proto nejsou vůči žalovanému závazná a soud při rozhodování, zda je důvodná proti žalovanému žaloba o náhradu škody, kterou způsobil (podle názoru žalobce) zaviněným porušením pracovních povinností spočívajících v nesprávném použití účelové dotace, z těchto rozhodnutí nemohl bez dalšího vycházet a byl oprávněn a povinen pro účely tohoto občanského soudního řízení - i bez zřetele k závěrům těchto rozhodnutí - samostatně posoudit otázku porušení rozpočtové kázně u žalobce.

Protože rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud jej proto - aniž by bylo potřebné se věcí (zatím) dále zabývat - podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v České Lípě) k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).